

„Katsu magával ragadó regénye egyszerűen letehetetlen.”

Booklist

„Alkímia és szerelem robbanékony elegyet alkot Katsu sodró lendületű első regényében, ahol a történet hol a múltba repít minket, hol pedig vissza a jelenbe.”

Publishers Weekly

„A *Halbatatlan* ijesztően lebilincselő történet a legemberibb szörnyetegekről: a vágyról és a megszállottságról. Hátborzongató és letehetetlen.”

Keith Donobue, a The Stolen Child szerzője

„Alma Katsu regénye a halhatatlan szerelemről és az örök megszállottságról az első oldaltól levett a lábamról. Elegáns prózájával, izgalmas történetével és a lapjait benépesítő szereplőkkel a *Halbatatlan* lebilincselő és gyönyörű olvasmány.

Őrült, érzéki, letaglózó szerelmi történet, amit csak ajánlani tudok.

Ezt mindenkinek át kell élnie!”

Kresley Cole, New York Times sikerlistás szerző

„Alma Katsu első regénye varázslatos utazásra viszi az olvasót az időben. Az elátkozott szerelem, árulás és megváltás érzéki regénye különleges és addiktív ínycséség.

Az első oldaltól kezdve élvezetes olvasmány.”

Danielle Trussoni, az Angelology – Az átok sikerszerzője

„A *Halbatatlan* szexi és sötét romantikus regény.

Alma Katsu története az örök életről és viszonzatlan szerelemről több száz évet ölel át, de soha nem kalandozik el a fő kérdéstől:

Milyen árat vagyunk hajlandóak fizetni azért, hogy teljes egészében birtokolhassunk valakit?”

Alexi Zentner, a Touch szerzője

„Évszázadokon átívelő epikus történet, amit képtelenség letenni. Csodálatos regény.”

Scott Westerfeld, a Csúfok szerzője

„Alma Katsu hihetetlenül addiktív regénye az örök szerelemről egyszerre brutális, szívbe markoló és megindító.

A *Halbatatlan* sötét, részletgazdag és elképesztően jó olvasmány.”

Meg Waite Clayton, a The Wednesday Sisters szerzője

„Hatalmas könyv! És a hatalmas alatt azt értem, hogy minden képzeletet felülmúlóan hatalmas.

Mint *A skarlát betűt* olvasni betépve egy hullámvasúton.

Elbűvölő, merész, húsba vágó és szívfacsaró. Alma Katsu regényének gazdag történelmi háttere előtt az örök szerelemről mesél,

paranormális lényekről és annak fájdalomnak a mélységéről, amit a halhatatlanok szíve érez.”

Jamie Ford, a Hotel az Édes és Keserű út sarkán szerzője

„Megújítja a műfajt... és megint hihetetlenül intimmé varázsolja.”

Locus Magazine

ALMA KATSU
HALHATATLAN

agave
könyvek

Alma Katsu: The Taker

Copyright © 2011 by Alma Katsu

Hungarian translation: Farkas Veronika

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Alma Katsu: The Taker

Gallery Books, A Division of Simon & Schuster, 2011

Fordította: **Farkas Veronika**

ISBN: 978 61 5504 999 6

Agave Könyvek

Felelős kiadó: Varga Bálint, Meznerics Gergely

A kötetet tervezte: Kuzskó Rajmund

A borítót tervezte: Demeter Zsuzsa

Felelős szerkesztő: Csurgó Csaba

Szerkesztő: Sz. Molnár Szilvia

Korrektor: Boncz Éva

Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. 2012-ben –

Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

Műfaj: romantikus thriller

ALMA KATSU

HALHATATLAN

„Az elején fogom kezdeni, mert az logikus, és az emlékezetembe véstem, nem akartam, hogy elveszen az utazásaim során, belesüllyedjen az idő végtelen folyamába.

Az első tiszta, eleven emlékem Jonathan St. Andrew-ról egy derült vasárnap délelőttön rögzült a templomban. Tökéletes bizonyossággal tudtam tizenkét évesen, hogy tiszta szívemből szeretem Jonathant, és ha nem vele élhetem le az életem, akkor akár meg is halhatok.”

Férjemnek, Bruce-nak

A SZERZŐ ELŐSZAVA

Mivel ez a regény a fantázia műve, úgy gondolom, az olvasói nem fognak pontos történelmi hűséget várni tőle, de van valami, amit meg kell említenem. Maine államban nincsen olyan város, hogy St. Andrew, ám ha az olvasó megpróbálja a szövegben szereplő nyomok alapján behatárolni a helyet, ahol ez a fiktív település létezhetne, akkor arra fog jutni, hogy nagyjából ott lenne, ahol ma Allagash városa áll. Az igazat megvallva, Maine-nek ebbe a részébe nem érkeztek telepések egészen az 1860-as évekig. Madawaska Nova Scotia-i városát viszont nem sokkal messzebb már 1785-ben megalapították, úgyhogy nem éreztem nagy történelmi csúsztatásnak a fiktív tényt, hogy Charles St. Andrew nagyjából ebben az időben alapította előretolt helyőrségét.

I. RÉSZ

EGY

Átkozott fagyos hideg. Luke Findley lehelete ott lóg a levegőben szilárdan, dermedt méhkas alakúan, megfosztva minden oxigéntől. Keze súlyos a kormánykereken; Luke még álomittas, nem ébredt időben ahhoz, hogy beérjen a kórházba az éjszakai műszak kezdetére. A hóborította rétek az út két oldalán kísérteties kék síkságok a holdfényben, olyan kékek, mint a kihűléstől megfagyni készülő ajkak. A mély hó minden nyomot elfed, az osonások és a peckes séták nyomát is, melyek keresztül-kasul szokták szelni a réteket, és olyan megnyugtató tőlük a föld. Luke gyakran töprengett el azon, vajon miért maradnak a szomszédai itt, Maine legészakibb csücskében. Magányos és fagyos vidék ez, kemény hely a földműveléshez. Az év felében a tél uralkodik, a hó felhalmozódik az ablakpárkányokon, és komoly, harapós hideg korbácsolja az üres krumpliföldeket.

Időnként valaki keményre fagy, és mivel Luke orvos, többet is látott már közülük. Egy részeg – márpedig belőlük nincs hiány St. Andrew-ban – elalszik egy hóbuckán, és reggelre emberjégkrém lesz belőle. Vagy egy fiú, miközben az Allagash folyón korcsolyázik, becsúszik a vékony jég alá. A holttestet néha csak Kanada felé félúton találják meg, a torkolatnál, ahol az Allagash a St. Andrew folyóval találkozik. Vagy egy vadász hóvakságot kap, és nem találja a kiutat a Nagy Északi Erdőségből, a holttestét ülő pózban találják meg, amint a hátát egy tönknek veti, ölében pedig ott hever használhatatlan fegyvere.

Az nem baleset volt, magyarázta undorodva a rendőrfőnök, Joe Duchesne Luke-nak, amikor bevitték a kórházba a vadász hulláját. *Az Öreg Ollie*

Ostergaard meg akart halni. De Luke gyanítja, hogy ha valóban így lett volna, akkor Ostergaard egyszerűen föbe lövi magát. A kihülés lassú halál, rengeteg időt ad az embernek arra, hogy meggondolja magát.

Luke bekormányozza autóját egy üres parkolóhelyre az Aroostook Megyei Kórház előtt, leállítja a motort, és ismét megígéri magának, hogy itt hagyja végre St. Andrew-t. Már csak el kell adnia szüleinek a birtokát, és már mehet is, még ha nem is tudja még, hogy hová. Luke megszokásból sóhajt egyet, kirántja a kulcsot az indítóból, és elindul a baleseti ügyelet ajtaja felé.

A szolgálatban lévő ápolónő biccent Luke-nak, aki éppen a kesztyűjét húzza le. A férfi felakasztja kabátját az apró orvosi társalgóban, majd viszsztatér a váróba.

– Joe telefonált – mondja Judy. – Behoz egy rendzavarót, szeretné, ha megnézné. Bármelyik pillanatban itt lehet.

– Teherautós? – Ha bajkeverésről van szó, általában a fakitermelő cégek egyik alkalmazottja a ludas. Arról közismertek, hogy leisszák magukat, majd verekedést provokálnak a Blue Moonban.

– Nem. – Judy belemélyül a számítógépébe. A monitor fénye megcsillan bifokális szemüvegén.

Luke megköszöri a torkát, hogy felhívja magára a figyelmét.

– Akkor ki az? Valaki a környékről? – Luke-nak tele van már a hócipője szomszédai foltozgatásával. Úgy tűnik, csak a bunyósok, az iszákosok és a bajkeverők képesek elviselni ezt a buldogharapású várost.

Judy csípőre tett kézzel néz fel a monitorról.

– Nem. Egy nő. És nem környékbeli.

Ez szokatlan. Nőt ritkán hoznak be a rendőrök, leszámítva, ha ők az áldozatok. Időnként behoznak egy környékbeli feleséget a férjével való cseppetapát után, vagy nyáron egy-egy turistanő túlságosan kirúg a hámból a Blue Moonban. De az évnek ebben a szakában nem járnak erre turisták.

Ez valami új lesz, ami megszínesíti aznapi műszakját. Luke megfog egy kórlapot.

– Rendben. Mi van még? – Fél füllel hallgatja, ahogy Judy felsorolja, mi minden történt az előző műszakban. Az este elég mozgalmas volt, de ilyenkor már, este tízkor, csend van. Luke visszamegy a társalgóba a rendőrfőnököt várni. Nem bírna elviselni egy újabb beszámolót Judytól lánya közelgő esküvőjének előkészületeiről, a végtelen szóáradatot a menyasszonyi ruhák, rendezvényszervezők és virágkötők áráról. *Javasolja neki, hogy szökjenek meg*, mondta egyszer Luke Judynak, mire az ápolónő úgy nézett rá, mintha azt vallotta volna be neki, hogy egy terrorista szervezet tagja. *Egy lány esküvője a legfontosabb nap az életében*, húzta fel az orrát Judy válaszul. *Magának egyetlen romantikus porcikája sincsen. Nem csoda, hogy Tricia elvált magától*. Luke már leszokott arról a válaszról, hogy *nem Tricia vált el tőlem, hanem én tőle*, mert úgysem figyelt rá soha senki.

Luke a viharvert kanapén ül a társalgóban, és egy sudokurejtvénnyel próbálja elterelni a figyelmét. A rejtvény helyett azonban az esti autóútra gondol vissza, a kórház felé jövet: a házakra, melyeket elhagyott a kihalt úton, a magányos fényekre az éjszakában. Mit csinálnak az emberek, amikor hosszú órákra bekényszerülnek a házukba a téli esteiken? Luke, a helyi orvos előtt nincsenek titkok. Ő az összes bűnt ismeri: ki veri a feleségét; kinek jár el a keze, ha a gyerekei csínytevéséről van szó; ki iszik és hajt bele a furgonjával egy hóbuckába; ki szenved krónikus depresszióban egy újabb rossz termés miatt és azért, mert nem rejt számára lehetőségeket a jövő. St. Andrew erdeje sűrű és sötét a titkoktól. Erről eszébe jut Luke-nak, miért is akar elmenni ebből a városból; elege van abból, hogy ismeri a titkaikat, ahogy abból is, hogy ők is az övét.

És ott volt persze még az a másik dolog is, ami mostanában mindig eszébe jut, ha belép a kórházba. Nem telt el még sok idő azóta, hogy meghalt az anyja, még élénken emlékszik a napra, amikor átköltöztették az eufemisztikusan „hospice”-nak nevezett részlegbe, ahová azok a betegek kerülnek, akiket már nincs értelme a rehabilitációs központba helyezni, Fort Kentben. Az anyja szívműködése tíz százalék alá esett, minden egyes lélegzetvételért

meg kellett küzdenie, még oxigénmaszkban is. Aznap este egymagában ült ott vele, késő volt már, a többi látogató rég hazament. Amikor az anyja utoljára kapott szívgyörcsöt, Luke fogta a kezét. Teljesen kimerült addigra, csak egy aprót moccant, majd ellazult a szorítása, és olyan csendesesen ment el, ahogyan a nap ereszkedik bele alkonyatkor a sötétségbe. A betegmonitor szinte ugyanabban a pillanatban kezdett riasztani, amikor berohant az éjszakás nővér, de Luke gondolkodás nélkül lecsapta, és intett az ápolónőnek, hogy hagyja csak. Levette a fonendoszkópot a nyakából, és ellenőrizte az anyja pulzusát meg légzését. Az anyja meghalt.

Az ápolónő megkérdezte, hogy szeretne-e pár percre magára maradni, és ő igennel felelt. A hét legnagyobb részét az intenzív osztályon töltötte az anyja mellett, nem tudta felfogni, hogy most egyszerűen kísétálhat. Csak ült az ágya mellett a semmibe meredve, a holttestre semmiképpen, és megpróbálta kitalálni, hogy mit tegyen ezután. Fel kell hívnia a rokonokat; azok mind farmerek, akik az ország déli részében élnek... Telefonálnia kell Lymon tiszteletesnek a katolikus templomba, ahová nem bírta magát rávenni, hogy eljárjon... Ki kell választania a koporsót... Olyan sok részlet volt, amiben döntenie kellett. Tudta, hogy mi a dolga, mert hét hónapja, amikor az apja halt meg, mindezen már átesett, de a gondolat is kimerítő volt, hogy még egyszer neki kell rugaszkodnia ugyanannak. Az ilyen pillanatokban hiányzott legjobban a felesége. Tricia, aki ápolónő, jó társnak bizonyult a nehéz időkben. Nem az a fajta, aki elveszíti a fejét, még a gyászos pillanatokban is gyakorlatias.

Nem ez volt a megfelelő pillanat arra, hogy keseregjen, bárcsak másképp alakultak volna a dolgok. Most egyedül van, és egyedül kell helytállnia. Belepirult a szégyenbe a tudattól, hogy az anyja azt szerette volna, ha ő és Tricia együtt maradnak, és attól, ahogyan kioktatta, amikor hagyta elmenni. Bűntudatában a halottra pillantott.

Az anyja szeme nyitva volt. Egy pillanattal korábban még le volt hunyva. Érezte, hogy összeszorul a mellkasa a reménytől, noha tudta, hogy ez semmit nem jelent. Az idegeken végigfutó elektromos impulzus okozta,

miután szinapszisai felhagytak a tüzeléssel, mint ahogyan egy autó köpködi ki a benzingőz utolját, miután kifogy az üzemanyag. Kinyújtotta a kezét, és lezárta a szemhéját.

Azonban másodszor is felnyílt, mintha csak az anyja ébredne. Luke majdnem hátraugrott, de sikerült uralkodnia rettegésén. Nem, nem a rettegésén – a meglepetésén. Felvette a fonendoszkópot, és az anyja fölé hajolt, hogy meghallgassa a mellkasát. Az néma volt, semmi vérmozgás az erekben, semmi reszelős légzés. Nem volt pulzus. Luke megnézte az óráját: tizenöt perc telt el azóta, hogy halottnak nyilvánította az anyját. Eleresztette az idő nő hideg kezét. Megesküdött volna, hogy az anyja visszanéz rá, és követi a tekintetével.

Ekkor az anyja keze felemelkedett a lepedőről. Kinyúlt feléje, tenyérrel felfelé, arra kérve, hogy fogja meg. Luke meg is tette, a nevéen szólítva anyját, de amint megszorította a kezét, el is engedte. Hideg volt és élettelen. Luke öt lépéssel távolabb ment az ágytól, miközben a homlokát dörzsölve azon töprengett, hogy vajon hallucinált-e. Amikor megfordult, az anyja szeme csukva volt, a teste pedig mereven feküdt. Luke alig kapott levegőt, szíve a torkában dobogott.

Három napba telt, amíg képes volt egy másik orvossal beszélni a törtétekről. Az öreg John Muellert választotta, egy pragmatikus háziorvost, akiről köztudott volt, hogy elléseknél is segítkezik. Mueller szkeptikusan nézett rá, mintha arra gyanakodna, hogy Luke esetleg ivott. *Megmocanó ujjak és lábujjak, igen, ilyesmi előfordul, mondta, de tizenöt perccel később? Muszkuloszkeletális mozdulatok?* Mueller úgy meredt Luke-ra, mintha már az is szégyenre adna okot, hogy ilyesmiről egyáltalán beszélnek. Csak azért hiszed, hogy láttad, mert ezt akartad. Nem akartad, hogy meghaljon.

Luke tudta, hogy nem erről volt szó. De nem említette többé a dolgot, orvosok közt semmiképpen. *Egyébként is, szeretne volna tudni Mueller, mi jelentősége van ennek? Lehet, hogy a test megmozdult egy kicsit... azt hiszed, közölni akart veled valamit? Te hiszel ebben az élet-a-halál-után ízében?*

Még most, négy hónappal később is beleborzong a gondolatba. Leteszi a sudokukönyvet a kisasztalra, és az ujjával dolgozni kezd a koponyáján, hogy kimasszírozza belőle az értetlenséget. A társalgó ajtaja résnyre kinyílik. Judy az.

– Joe most hajtott be az épület elé.

Luke kabát nélkül sétál ki, hogy a hideg pofonja felébressze. Végignézi, ahogy Duchesne egy nagy, fekete-fehérre festett egyterűben, az első ajtaján Maine állam címerével, a tetején meg egy visszafogottabb szirénával leparkol a járdaszegély mellé. Luke kisfiú koruk óta ismeri Duchesne-t. Nem egy évfolyamra jártak, de egy iskolába, úgyhogy több mint húsz évig látta rendszeresen Duchesne keskeny, menyétszerű arcát a gombszemével, és az enyhén horgas orrával.

Luke kezét a hóna alá dugva figyeli, ahogy Duchesne kinyitja a hátsó ajtót, és benyúl a rab karjáért. Kíváncsi a rendbontóra. Nagydarab, férfias felépítésű, motoros nőt vár, vörös arcút, felhasadt ajkakkal, ehelyett meglepve nézi a kis termetű, fiatal nőt. Mint egy kamasz lány. Karcsú és fiús, leszámítva csinos arcát és a rengeteg, aranyszőke, dugóhúzóként csavarodó fürtjét – egy kerub haját.

Miközben a nőt (vagy a lányt) nézi, Luke apró bizsergést érez, valami zúgni kezd a szeme mögött. A pulzusa felgyorsul, amit már-már felismerésnek lehet nevezni. *Tudom, ki vagy*, gondolta. Lehet, hogy a nevét nem tudja, de valami sokkal alapvetőbbet igen. Mi lehet az? Luke hunyorítani kezd, és alaposabban megsejlemléli. Nem, döbben rá, tévedett.

Miközben Duchesne a könyökénél fogva maga után húzza a nőt, akinek a keze rugalmas bilincsből van, egy második jármű is leparkol mellettük, és a rendőrfőnök-helyettes, Clay Henderson száll ki belőle. Átveszi a rab vezetését, és bekíséri a balesetire. Miközben elmennek mellette, Luke látja, hogy a nő inge nedves, fekete foltos, és a vas meg a só ismerős keverékétől bűzlik, a vér szagától.

Duchesne közelebb lép Luke-hoz, és a pár felé biccent.

– Így találtunk rá, amint a faszállító úton sétált Fort Kent felé.

– Kabát nélkül? – Kabát nélkül ebben a hidegben? Nem lehetett kint túl régóta.

– Igen. Figyelj, tudnom kell, hogy megsérült-e, vagy visszavihetem az őrre és bezárhatom.

Luke mindig is gyanította, hogy Duchesne olyan rendőr, akinek eljár a keze; sok részegét látott már, akiket a fejükön duzzanattal vagy az arcukon véraláfutással vittek be. Ez a lány, ez még szinte gyerek. Mi a csudát csinálhatott?

– Miért van rabosítva? Mert nem visel kabátot ebben a hidegben?

Duchesne, aki nem szokott hozzá a gúnyolódáshoz, éles pillantást vetett Luke-ra.

– Ez a lány gyilkos. Maga mesélte, hogy halálra késelt egy férfit, majd az erdőben hagyta a holttestét.

Luke végigcsinálja a vizsgálati protokollt a rabon, de alig tud gondolkozni a furcsa lüktetéstől a fejében. Belevilágít a szemébe egy apró zseblámpával, hogy megnézzze, nem tágult-e ki a pupillája. Ez a legvilágosabb kék szem, amit valaha látott, mint két jégzilánk. A lány bőrének érintése nyirkos, a pulzusa alacsony, a légzése szaggatott.

– Nagyon sápadt – mondja Duchesne-nek, miután odébb mentek a hordágytól, amihez a rabot bilincseltek. – Ez jelentheti azt is, hogy cianotikus. Sokkos állapotban van.

– Vagyis megsérült? – kérdezi Duchesne szkeptikusan.

– Nem feltétlenül. Lehet, hogy lelki trauma érte. Egy vitától is előfordulhat. Vagy attól, hogy verekednie kellett a férfival, akit állítása szerint megölt. Honnan tudod, hogy nem önvédelem volt?

Duchesne a kezét a csípőjére téve méregeti a hordágyon lévő rabot, mintha pusztán a tekintetével képes lenne kihúzni belőle az igazat. Egyik lábáról a másikra helyezi a súlyát.

– Semmit nem tudunk... Nem mondott valami sokat. Azt képes vagy megállapítani, hogy megsérült-e? Mert ha nem, akkor egyszerűen beviszem...

– Le kell vennem az inget, lemosnom róla a vért...

– Láss neki, nem maradhatok itt egész éjjel. Boucher-t az erdőben hagytam, hogy keresse meg a hullát.

Az erdő még teliholdnál is sötét és hatalmas, és Luke tudja, hogy a helyettesnek, Boucher-nak nem sok esélye van arra, hogy egyedül megtalálja egy holttestet.

Luke a gumikesztyűje szélét húzogatja.

– Akkor menj, és segíts Boucher-nak, amíg én elvégzem a vizsgálatot...

– Nem hagyhatok itt egy rabot.

– Az isten szerelmére – feleli Luke, miközben a nő felé int a fejével. – Ilyen állapotban senkit sem tudna lebirkózni, majd megszökni. De ha aggódsz miatta, hagyd itt Hendersont. – Mindketten Hendersont kezdik méregetni. A nagydarab helyettes egy pultnak támaszkodik, egy régi *Sports Illustrated*et lapozgatva a váróban, egy pohár kávéval a kezében. Olyan az alakja, mint egy rajzfilmedvének, és láthatóan barátságosan unalmas. – Ő aztán nem lesz nagy segítség az erdőben. Semmi baj nem lesz – mondja Luke türelmetlenül, és elfordul a rendőrfőnöktől, mintha már le is zárták volna a kérdést. Értzi, ahogy Duchesne bizonytalan pillantása a hátába fúródik, hogy vajon vitatkozzon-e Luke-kal.

Majd a rendőrfőnök elcsoszog a nagy dupla ajtó irányába.

– Maradj itt a rabbal! – kiabálja Hendersonnak, miközben a fejébe nyomja nehéz, szőrmével szegett sapkáját. – Én visszamegyek segíteni Boucher-nak. Az az idióta a két kezével és egy térképpel sem találná meg a saját seggét.

Luke és Judy a hordágyhoz szíjazott lányt látják el. Luke felemel egy ollót.

– Le kell vágnom az ingét.

– Csak nyugodtan. Úgyis tönkrement már – feleli a lány lágy akcentussal, amit Luke nem tud hová tenni. Az ing láthatóan drága volt. Az a fajta ruhadarab, amit divatmagazinokban lát az ember, és amiben soha senkit nem lehetne rajtakapni St. Andrew-ban.

– Maga nem idevalósi, ugye? – cseveg Luke, hogy szűnjön a feszültség. A lány az arcát fürkészi, azt latolgatva, megbízhat-e benne, legalábbis Luke ezt feltételezi.

– Ami azt illeti, itt születtem. De az már régen volt.

Luke felhorkant.

– Magának lehet, hogy régen. Ha itt született volna, ismerném. Én egész életemben ezen a környéken éltem. Mi a neve?

A lány nem dől be a trükknek.

– Maga nem ismer engem – jelenti ki határozottan.

Pár percig csak a nedves anyag hasadásának a hangja hallatszik, aminek az elvágása kemény munka, az olló apró csőre csigalassan halad az átázott szöveten. Miután végzett, Luke hátralép, hogy Judy lemosdathassa a lányt meleg vízbe áztatott nedves gézzel. A vérvörös csíkok leoldódnak, alattuk sápadt, vékony mellkas, egyetlen karcolás nélkül. Az ápolónő zajosan egy fémtálba dobja a csipeszeket, melyekkel a gézt tartotta, és kimasírozik a vizsgálóból, mintha végig tudta volna, hogy semmit nem találnak, és Luke ismét csak az inkompetenciáját bizonyította volna.

Luke elfordítja a tekintetét, miközben egy papírlepedővel takarja a lány csupasz felsőtestét.

– Megmondtam volna, hogy nem sérültem meg, ha kérdezi – suttozja a nő.

– De a rendőrfőnöknek nem mondta meg – feleli Luke, miközben egy széket húz maga alá.

– Nem. De *magának* elmondtam volna. Nincs egy cigarettája? Meghalok egy kis nikotinért.

– Sajnálom, nincs. Nem dohányzom – feleli Luke.

A lány ránéz, a jégkék szempár Luke arcát fürkészi.

– Egy ideje már leszokott, de ismét elkezdte. Nem mintha hibáztatnám érte, azok után, amin keresztülment mostanában. De van pár cigaretta a köpenye zsebében, ha nem tévedek.

Luke keze ösztönösen a zsebe felé vándorol, és érzi a zörgő cigarettapapír tapintását ott, ahová tette őket. Csak egy ügyes blöff volt, vagy a lány látta a cigarettákat zsebében?

És hogy értette azt, hogy *azok után, amin keresztülment mostanában?* Csak úgy tesz, mintha olvasna a gondolataiban, megpróbál utat találni a fejébe, mint bármelyik okos lány tenné, aki csávában találja magát. Luke arca *tényleg* zaklatott volt mostanában. Egyszerűen még nem találta meg a módját annak, hogy rendbe hozza az életét; a problémái összefüggenek, egymásra épülnek. Ki kell találnia, hogyan oldja meg őket.

– Az épületben nem szabad dohányozni, és amennyiben elfelejtette volna, magát egy hordágyhoz szíjazták. – Luke bekapcsolja a tollát, majd a kórlapért nyúl. – Ma éjjel egy kicsit kevesen vagyunk, úgyhogy nekem kell felírnom az adatait. Neve?

A lány idegenkedve bámulja a kórlapot.

– Inkább nem mondanám meg.

– Miért? Szőkevény? Ezért nem akarja megadni a nevét? – Luke a lányt fürkészi; a lány feszült, tartózkodó, de uralkodik magán. Luke találkozott már pácienssel, akinek köze volt baleseti haláleseményhez. Általában hisztérikusak szoktak lenni: sírnak, reszketnek, sikoltoznak. Ez a fiatal nő csak egy kicsit remeg a papírlapedő alatt, és idegesen rángatja a lábát, de Luke látja az arcán, hogy sokkos állapotban van.

És azt is érzi, hogy a lány kezd felengedni iránta; érzi kettejük között a bizsergést, mintha a lány beszélni akarna arról a rettenetes dologról, ami az erdőben történt.

– Nem szeretné elmondani, hogy mi történt ma éjjel? – kérdezi Luke, miközben közelebb gurul a hordágyhoz. – Stoppolt? Talán felszedte valaki? Az a fickó az erdőben... Megtámadta, maga meg védekezett?

A lány felsóhajt, hátradől a párnán, és a mennyezetre mered.

– Semmi ilyesmiről nincsen szó. Ismertük egymást. Együtt jöttünk a városba. Ő... – mondja elfúló hangon – ...ő csak megkért rá, hogy segítsék neki meghalni.

– Eutanázia? Eleve haldoklott? Rák? – Luke szkeptikus. Azok, akik meg akarják ölni magukat, valami csendes és biztos módot szoktak választani; mérget, gyógyszert, egy álló autó motorját vagy egy hosszú kerti slagot. Nem azt kérik, hogy szúrják le őket. Ha ez az ismerős tényleg meg akart halni, akkor egyszerűen csak üldögélhetett volna a csillagok alatt egész éjjel, amíg meg nem fagy.

Luke a lányra pillant, aki reszket a papírlepedő alatt.

– Hadd hozzak egy kórházi hálóinget és egy takarót magának. Biztosan fázik.

– Köszönöm – válaszolja a lány, lesütve a szemét.

Luke egy agyonmosott flanel hálóinggel tér vissza, aminek rózsaszín a szegélye, illetve egy pufók akrilpárnával, világoskékkel. Kismamaszínnek. Lenéz a lány kezére, amelyet műanyag szíjjal rögzítettek a hordágyhoz.

– Egyenként fogom a kezét eloldani – mondja Luke, miközben kiszíjazza az egyik kezét, amely közelebb van a kisasztalhoz. Az asztalon orvosi műszerek hevernek; fogó, olló, szike.

A lány egy nyúl gyorsaságával veti rá magát a szikére, Luke-ra fogja vad tekintettel, az orrlyukai rózsaszínűek és reszketnek.

– Csak nyugi – mondja Luke, miközben felkel a székről, és hátrébb lép, kéznyújtásnyi távolságba. – Van egy rendőr a folyosón. Ha szólok neki, mindennek vége, tudja? Nem tud mindkettőnket legyőzni azzal a szikével. Úgyhogy tegye le szépen...

– Ne hívja be – mondja a lány, de a szikét nem teszi le. – Meg kell hallgatnia.

– Hallgatom. – A hordágy Luke és az ajtó között van. A lány simán elvághatja a szíjat a másik kezén, mielőtt Luke eléri az ajtót.

– Szükségem van a segítségére. Nem hagyhatom, hogy letartóztassanak. Segítenie kell megszökni.

– Megszökni? – Luke hirtelen ráeszmél, hogy a fiatal nő megsebesítheti a szikével. Szégyelli magát, amiért nem volt résen, és hagyta, hogy meglepjék.

– Elment az esze? Nem fogok segíteni magának megszökni.

– Idefigyeljen...

– Maga megölt valakit az éjjel. Ezt maga mondta.

– Nem gyilkosság volt. Meg akart halni. Már mondtam.

– És azért jött ide meghalni, mert ő is itt nőtt fel?

– Igen – feleli a lány egy kicsit megkönnyebbülten.

– Akkor árulja el, hogy ki volt az. Lehet, hogy ismerem...

A lány megrázza a fejét.

– Már mondtam... mondtam, hogy nem ismer minket. Itt senki sem ismer minket.

– Ezt nem tudhatja biztosan. Lehet, hogy a rokonaik... – Luke makacssága mindig előtör, ha megharagszik.

– A családom nagyon-nagyon régen elment St. Andrew-ból. – A lány hangja fáradt. Majd hirtelen felcsattan. – Azt hiszi, hogy tudja, mi? Hát jó. Az én nevem McIlvrae. Ismeri ezt a nevet? A férfi pedig az erdőben St. Andrew.

– St. Andrew, mint a város? – kérdezi Luke.

– Pontosan, mint a város – feleli a lány kárörvendően.

Luke érzi, hogy furcsa buborékok pukkannak szét a szeme mögött. Nem lehetne felismerésnek nevezni, de... Hol hallotta már a McIlvrae nevet? Tudja, hogy látta vagy hallotta már valahol, de a konkrét információt nem képes elérni.

– Ebben a városban nem volt St. Andrew legalább száz éve – mondja Luke tárgyilagosan, sértve érezve magát attól, hogy ennyire ostobának nézi a lány. – A polgárháború óta. Legalábbis én így tudom.

A lány feléje dőf a szikével, hogy felhívja magára a figyelmét.

– Nézze, nem arról van szó, hogy veszélyes lennék. Ha segít megszökni, senki mást nem fogok bántani. – Úgy beszél Luke-hoz, mintha a férfi viselkedne ésszerűtlenül. – Hadd mutassak valamit.

Azzal minden figyelmeztetés nélkül maga felé fordítja a szikét, és belevág a saját mellkasába. Egy hosszú, széles vonal indul a bal melléről és fut le a bordáin a jobb melle alatt. Luke egy pillanatig dermedten áll, és nézi, ahogy a vörös vércsík kibontakozik a lány fehér bőrén. Vér szivárog a sebből, vörös szövet kezd kitüremkedni a nyílásból.

– Ó, te jó ég! – nyögi. Mi baja van ennek a lánynak? Megőrült? Valamiféle halálvágy ég benne? Luke magához tér a sokkos tehetetlenségből, és elindul a hordágy felé.

– Maradjon ott! – szól rá a lány magasra tartva a szikét. – Csak figyeljen. Nézzen.

Ekkor megemeli a mellét, mintha jobb rálátást akarna biztosítani a sebre, de Luke így is tökéletesen lát mindent, csak nem hisz a szemének. A vágás két fele egymás felé kúszik, mint egy növény indái, csatlakoznak és összeforrnak. A vágás már nem vérzik, kezd begyógyulni. Mindeközben a lány lélegzetvétele érdes, de fájdalomnak nem adja jelét.

Luke nem lehet biztos abban, hogy a lába a földön van. Végignézte a lehetetlent... *A lehetetlent!* Most mit kellene gondolnia? Megőrült, vagy álmodik az orvosi társalgó kanapéján szundikálva? Bármit is látott, az elméje nem hajlandó elfogadni, és kezd leállni.

– Mi az ördög... – mondja suttogásnál is halkabban. Ismét elkezdett levegőt venni, a mellkasa fel-alá emelkedik, az arca kivörösödik. Úgy érzi, mindjárt elhányja magát.

– Ne kiabáljon a rendőrnek. Esküszöm, megmagyarázom, csak ne kiabáljon segítségért, rendben?

Miközben Luke állva szédeleg, ráébred, hogy a baleseti osztály elnémult. Van itt egyáltalán bárki, aki meghallaná, ha segítségért kiabálna? Hol van

Judy, hol van a rendőr? Olyan, mintha Csipkerózsika tündérkeresztanyja révedt volna be a részlegre és bocsátott volna rá bűbájt, amitől mindenki elaludt. A vizsgálóba vezető ajtón kívül sötét van, a fényerőt szokás szerint lejjebb vették az éjszakai műszakra. A szokásos neszek – egy televíziós műsorban felhangzó távoli nevetés, az üdítőautomata fémes kattogása – mind elnémultak. Nem hallatszik a takarítógép zúgása, amely szorgosan dolgozza magát végig az üres folyosókon. Csak Luke van jelen és a páciense, meg a szél fojtott hangja, amint a kórház oldalát csapkodva próbál behatolni.

– Ez meg mi volt? Hogy csinálta? – kérdezi Luke képtelenül arra, hogy elnyomja a hangjában a rémületet. Visszarogy a székére, nehogy elessen. – *Mi maga?*

Ez az utolsó kérdés láthatóan olyan hatással van a lányra, mintha gyomor-szájon vágták volna. Lehajtja a fejét, selymes, szőke tincsei eltakarják az arcát.

– Ez... ez az egyetlen dolog, amit *nem* mondhatok el. Már nem tudom, hogy mi vagyok. Fogalmam sincs.

Ez lehetetlen. Ilyesmi nem szokott előfordulni. Erre nincs magyarázat. Mi lehet a lány, valami mutáns? Szintetikus, öngyógyító anyagokból? Vagy valamilyen szörnyeteg?

Pedig normálisnak tűnik, gondolja az orvos, miközben a szíve ismét verni kezd, és vér zakatol a fülében. A linóleumlapok hullámozni kezdenek a lába alatt.

– Azért jöttünk vissza, ő meg én, mert hiányzott nekünk a város. Tudtuk, hogy itt minden más lesz. Már senki nem maradt... de hiányzott mindaz, ami egykor itt volt – magyarázza a fiatal nő vágyakozva, elnézve az orvos mellett.

Az érzés, amely Luke-ot elfogta, amikor először meglátta a lányt, a bizsergés, a zúgás ott ível közöttük vékonyan és elektromosan. Luke tudni akarja.

– Oké – mondja reszketve, és kezét az ölébe ejti. – Ez örültség... de rajta. Hallgatom.

A lány mély levegőt vesz, és egy pillanatra lehunyja a szemét, mintha víz alá készülne bukni. Majd belekezd.

KETTŐ

Maine területe, 1809

Az elején fogom kezdeni, mert az logikus, és az emlékezetembe véstem, nem akartam, hogy elveszzen az utazásaim során, belesüllyedjen az idő végtelen folyamába.

Az első tiszta, eleven emlékem Jonathan St. Andrew-ról egy derült vásárnap délelőttön rögzült a templomban. Ő a pad másik végénél ült a misén. Tizennégy éves volt, és már olyan magas, mint bármelyik férfi a faluban. Majdnem olyan magas, mint az apja, Charles, az az ember, aki megalapította kis településünket. Charles St. Andrew egykor jóképű dandárkapitány volt, úgy mesélték róla, de történetem idejére már középkorúvá érett, és egy patrícius pocakjával bírt.

Jonathan nem nagyon figyelt a misére, ahogy a gyülekezet többi tagja sem. A vasárnapi misénél bizton lehetett számítani arra, hogy órákig is eltart – akár nyolcig is, amennyiben a lelkész beleloalja magát az szónoklatba –, úgyhogy ki állíthatná magáról őszintén, hogy tényleg koncentrálna a prédikátor minden egyes szavára? Talán Jonathan anyja, Ruth, aki mellette ült a kopár, egyenes támlájú padon. Ő bostoni teológusok leszármazottja volt, és alaposan le szokta hordani Gilbert tiszteletes urat, ha úgy érezte, hogy nem volt elég szigorú a szentbeszéd. Lelkek forogtak kockán, és Ruth kétségkívül úgy érezte, hogy a lelkek ebben az elszigetelt, vadonbéli városban, messze a civilizáció befolyásától különösen nagy veszélyben forognak. De Gilbert nem volt fanatikus, és általában négy óránál meghúzta a határt. Úgyhogy

mindannyian tudtuk, hogy nemsokára szabadon engednek bennünket a gyönyörű délutáni napfénybe.

Jonathant nézni, ez volt a városbeli lányok egyik kedvenc szórakozása, de azon a konkrét vasárnapon Jonathan nézett valaki mást, és nem csinált titkot abból, hogy Tenebraes Poirier-t bámulja. El sem mozdult róla a tekintete jó tíz percig, ravasz, barna szeme Tenebraes szép kis arcára és hattyúnyakára szegeződött, de leginkább a keblére, amely minden lélegzetvételénél a fűzője vásznához nyomódott. Láthatóan nem számított neki, hogy Tenebraes több évvel idősebb nála, és hatéves kora óta Matthew Comstock jegyese.

Ez vajon szerelem? – töprengtem, miközben fentről figyeltem a karzatról, ahol apámmal ültünk a többi szegény család mellett. Azon a vasárnapon csak ketten voltunk apámmal, a családom másik részét a katolikus templomban tudva a városka túlsó végén, ahol anyám hitét gyakorolták, aki egy akkádiai közösségben nőtt fel északkeleten. Az alkaromon nyugtatva az arcomat intenzíven figyeltem Jonathant, úgy, ahogyan csak egy szerelem sújtotta lány képes figyelni. Jonathanben egy pillanatra benne akadt a lélegzet, küszködve nyelt egyet, majd végül elfordította tekintetét Tenebraes-ről, aki láthatóan észre sem vette, milyen hatással van a város egyik kedvencére.

Ha Jonathan szerelmes Tenebraes-be, én akár le is vethetem magam a karzatról, a város összes lakójának a szeme előtt. Mert tökéletes bizonyossággal tudtam már tizenkét évesen, hogy tiszta szívemből szeretem Jonathant, és ha nem vele élhetem le az életem, akár meg is halhatok. Az apám mellett ültem végig a misét, miközben a szívem a torkomban dobogott, és könnyek gyűltek a szemembe, noha azt mondogattam magamnak, hogy gyenge vagyok, ha hagyom magam ennyire befolyásolni valamitől, aminek valószínűleg semmi jelentősége.

Amikor véget ért a szentbeszéd, az apám, Kieran megfogta a kezem, és levezetett a lépcsőn, hogy csatlakozzunk szomszédainkhoz a mezőn. Ez volt a jutalom azért, hogy végigültük a misét: a lehetőség, hogy beszélgethetünk a szomszédainkkal, hogy egy kicsit lazíthatunk a hatnapi kemény munka

után. Sok ember számára ez volt az egyetlen lehetőség a társadalmi életre családjukon kívül, az egyetlen alkalom, hogy meghallgassák a legújabb híreket és az összes pletykát. Az apám mögött álltam, miközben pár szomszédunkkal beszélgetett, mögüle kukucskálva Jonathan után, és reménykedve abban, hogy nem Tenebraes-vel van. A lány a saját szülei mögött állt, egyedül, kő-arccal meredve a tarkójukra. Egyértelműen látszott rajta, hogy menni akar, de ennyi erővel júliusi hóra is vágyhatott volna: a mise utáni összejövetelek legalább egy órán keresztül tartottak, vagy még tovább, ha olyan kellemes volt az időjárás, mint aznap, a kemény magot meg gyakorlatilag úgy kellett hazarángatni. Az apja duplán is le volt foglalva, sokan csak vasárnap jutottak a lehetőséghez, hogy bérlőjükkel beszélhessenek, és megpróbáljanak a sorsukon javítani. Szegény Charles St. Andrew; csak sok évvel később jöttem rá, milyen terhet kellett elviselnie.

Honnan szedtem a bátorságot, hogy azt tegyem, amit végül tettem? Lehet, hogy az elkeseredés szülte az ötletet – és az elhatározás, hogy nem fogom Tenebraes miatt elveszíteni Jonathant –, hogy megszökjek az apám mellől. Amint megbizonyosodtam arról, hogy nem tűnt fel neki a hiányom, sietve átkeltem a gyepen, és Jonathan felé indultam, végigkígyózva a beszélgető felnőttek között. A koromhoz képest apró voltam, könnyen elrejtettek apám szeme elől a hölgyek hatalmas szoknyái, amíg oda nem értem Jonathanhez.

– Jonathan, Jonathan St. Andrew – mondtam, de a hangom helyett csak cincogást hallottam.

Az a gyönyörű, sötét szempár most rám és csakis énrám pillantott, amitől a szívem nagyot ugrott.

– Igen? Mit akarsz?

Mit akartam? Most, hogy sikerült felhívnom magamra a figyelmét, fogalmam sem volt, hogy mit mondjak.

– Te a McIlvrae-k egyike vagy, igaz? – kérdezte Jonathan gyanakodva. – Nevin a bátyád.

Az arcomat pír futotta el, ahogy eszembe jutott az incidens. Miért nem gondoltam erre, mielőtt idejöttem? Előző tavasszal Nevin csapdába csalta Jonathant a szatócs üzlete előtt, és vért fakasztott az orrából, mielőtt a felnőttek szétválasztották őket. Nevin mély gyűlöletet táplált Jonathan iránt, melynek okairól csak Nevin tudott. Az apám bocsánatot kért Charles St. Andrew-tól azért, amit semmi többnek nem véltek, mint olyasminek, amibe a vadabb fiúk rendszeresen belekeverednek, minden baljós felhang nélkül. Csak azt nem tudta egyik apa sem, hogy Nevin kétségkívül megölte volna Jonathant, ha lett volna rá lehetősége.

– Mit akarsz? Nevin trükközik már megint?

Csak pislogtam.

– Én... én kérdezni szeretnék tőled valamit. – De nem beszélhettem ennyi felnőtt füle hallatára. Idő kérdése, hogy Jonathan szülei ráébredjenek, hogy egy lány keveredett közéjük, és csodálkozni fognak, hogy mi az ördögöt művel Kieran McIlvrae legidősebb leánya, mintha a McIlvrae gyerekek tényleg valami különös szándékot táplálnának a fiuk iránt.

Jonathan kezét a két tenyerem közé vettem.

– Gyere velem. – Átvezettem a tömegen, vissza a templom üres hajójába, Jonathan pedig, valami oknál fogva, amit soha nem fogok megtudni, engedelmesen követett. Furcsa módon senkinek sem tűnt fel távozásunk, senki nem kiáltott fel, hogy megakadályozza, hogy kettesben elmenjünk. Senki nem csatlakozott hozzánk, hogy gardedámkodjon mellettünk. Olyan volt, mintha a sors is mellénk állt volna, hogy Jonathannel életünkben először kettesben maradhassunk.

Bementünk a ruhatárba, aminek hűvös palakövei és sötét sarkai voltak. A hangok kívül maradtak, csak mormogás és egy-egy szó sodródott be a beszélgetésekből. Jonathan zavartan fészkelődött.

– Szóval, mit akarsz mondani? – kérdezte a türelmetlenségtől éles hangon.

Tenebraes-ről akartam kérdezni. Végig akartam kérdezni az összes lányról a városban, hogy melyik tetszik neki, és elígérték-e már bárkinek. De nem

voltam rá képes; a kérdések elakadtak a torkomban, és könnybe lábadt tőlük a szemem.

Úgyhogy elkeseredésemben előrehajoltam, és a szájára tapasztottam az ajkaimat. Láttam, hogy meglepődik, és egy kicsit hátrahőkölt, mielőtt összeszedte volna magát. Ám hirtelen valami váratlan dolgot tett: viszonzotta a csókot. Felém hajolt, és az ajkaim után kapott a szájával. Erőtéljes csók volt, éhes és esetlen, és sokkal több, mint amire számítottam. Még mielőtt lehetőségem lett volna megjegyezni, Jonathan a falhoz nyomott, száját még mindig az enyémen tartva, és szorosán hozzám simult. Egy nyögés szökött ki belőle, ez volt az első alkalom, hogy mástól hallottam a gyönyör hangját. Szó nélkül a kezemért nyúlt, és a nadrágjához húzta, én pedig éreztem, hogy megborzosongok, miközben ismét felnyögött.

Elhúztam a kezem. Bizsergett. Még mindig éreztem keménységét a tenyeremben.

Jonathan zihált, megpróbált uralkodni magán, zavartan, amiért elhúzódtam tőle.

– Nem ezt akartad? – kérdezte az arcomat tanulmányozva nem kis aggodalommal. – Te csókolnál meg.

– Igen... – buktak ki belőlem a szavak. – Meg akartalak kérdezni... Tene... braes...

– Tenebraes? – Jonathan hátralépett, és lesimította a mellényét. – Mi van vele? Mit számít... – Egyszerre elhalt a hangja, talán mert ráébredt, hogy mise alatt figyelték. Megrázta a fejét, mintha Tenebraes Poirier gondolatát is ki akarná verni belőle. – És a te neved micsoda? Melyik McIlvrae lány vagy?

Nem hibáztattam, amiért bizonytalan; hárman voltunk.

– Lanore – válaszoltam.

– Ez nem túl szép név, igaz? – felelte Jonathan, észre sem véve, hogy egy fiatal lány szívét minden apróság felsértheti. – Lannynek foglak hívni, ha nem bánod. Szóval, Lanny, tudd meg, hogy te egy nagyon romlott lány vagy. – Jonathan hangjában játékoság csendült, tudtván velem, hogy nem beszél

komolyan. – Soha senki nem mondta neked, hogy nem lenne szabad ilyen huncutul viselkedned a fiúkkal, különösen olyanokkal, akiket nem ismersz?

– De én ismerlek. Téged mindenki ismer – feleltem egy kicsit riadtan attól, hogy frivolnak gondol. Ő volt a város leggazdagabb emberének legidősebb fia, a fakitermelő vállalat tulajdonosáé, ami körül az egész település élete forgott. Mindenki tudta, hogy kicsoda Jonathan. – És... és azt hiszem, szeretlek. Egy napon a feleséged akarok lenni.

Jonathan gúnyosan megemelte a szemöldökét.

– Az egy dolog, hogy tudod a nevemet, de mi a csudából gondolod, hogy ismersz engem? Hogyan adhatod nekem a szívedet? Egyáltalán nem ismersz, Lanny, ennek ellenére közlöd velem, hogy az enyém vagy. – Lesimította a kabátját. – Vissza kellene mennünk, mielőtt valaki keresni kezdene minket. Az lenne a legjobb, ha nem látnának minket együtt, egyetértesz? Menj te előbb.

Egy másodpercig csak álltam döbbenten. Zavarban voltam, még mindig éreztem Jonathan vágyának a nyomait, a csókját és keménységének emlékét a tenyeremben. Az mindenesetre biztos, hogy félreértett; én nem ajánlkoztam fel neki. Azt jelentettem ki, hogy ő az enyém.

– Rendben – feleltem, és minden bizonnal kihallatszott a hangomból a csalódottság, mert Jonathan a legvonzóbb mosolyát vetette rám.

– Ne aggódj, Lanny. Hamarosan eljön a következő vasárnap, és mise után találkozunk, ígérem. Talán meg tudlak győzni, hogy csókolj meg még egyszer.

•

Meséljek magának Jonathanról, az én Jonathanemről, és akkor meg fogja érteni, hogy lehettem ennyire biztos a döntésemben? Ő volt Charles és Ruth St. Andrew elsőszülöttje, akik annyira örültek, hogy van végre egy fiuk, hogy ott helyben nevet adtak neki, és egy hónapon belül megkeresztelték, vakmerően ünnepelve olyan korban, amikor a legtöbb szülő nevet sem ad a gyermekének, amíg nem marad életben egy darabig, és nem bizonyítja, hogy

van esélye a felnövésre. Az apja hatalmas vendégséget rendezett, amikor Ruth még a gyermekágyat nyomta; mindenkit meghívott a városban egy puncsra és cukros teára, szilvás lepényre és melaszos süteményre; felfogadott egy akkádiai hegedűst, és olyan röviddel a fiú születése után csapott mulatságot és zenebonát, mintha csak a sátánt hívná ki maga ellen – gyere, próbáld csak elvenni a fiamat! Majd meglátod, mit kapsz érte!

Már a legelső naptól fogva nyilvánvaló volt, hogy Jonathan nem mindennapi gyerek: figyelemreméltóan okos volt, figyelemreméltóan erős, és mindenekfelett figyelemreméltóan szép. A nők lenyűgözve ültek a bölcsője mellett, könnyörögtek, hogy megfoghassák egy kicsit, és úgy tehessenek, mintha a formás kis húscsomag és a fekete, kacskaringós hajkorona a sajátjuk lenne. Még a férfiaknak is, a legkeményebb favágóknak, akik St. Andrew-nak dolgoztak, ködös lett a tekintete, ha a baba közelébe kerültek.

Mire Jonathan megülte a tizenkettedik születésnapját, letagadni sem lehetett, hogy van benne valami természetfeletti, és éppen ennyire egyértelműnek látszott mindezt a szépségének betudni. Jonathan egy csoda volt. Maga a tökély. Ezt akkoriban nem sokakról lehetett elmondani; olyan kor volt, amikor az emberek rengeteg okból eltorzulhattak; himlőtől vagy balesettől, megégették magukat a kemencénél, szikárok lettek az alutápláltságtól, harmincévesen fogatlanok, csámpások egy rosszul összeforrt csont miatt, hegyesek, ragyások, rühösek a higiénia hiánya miatt, és a mi erdeink környékén csonkák a fagyásoktól. De Jonathanen semmi hiba nem volt. Magasra nőtt, egyenesre és széles vállúra, éppen olyan fenségesre, mint a fák a birtokán. A bőre makulátlan volt, mint a tejszín. Egyenes, fekete haja fényes, mint a holló szárnya, a szeme pedig sötét és feneketlen, mint Allagash legmélyebb zuga. Egyszerűen öröm volt ránézni.

Vajon áldás vagy átok egy olyan fiú a közösségben, mint Jonathan? Én azt mondom, minket, lányokat kell sajnálni; azt tekintetbe venni, milyen hatással lehet egy Jonathanhez hasonló fiú egy kis város lányaira, egy pici településen, ahol nem túl sok szórakozási lehetőség van, és lehetetlen elkerülni vele az

érintkezést. Jonathan folyamatos és megkerülhetetlen kísértés volt. Mindig fennállt a lehetősége annak, hogy találkozik vele az ember, amikor kísétál a szatócsüzletből, vagy átlovagol a mezőn látszólag fontos feladat miatt, de igazából az ördög ügynökeként, hogy meggyengítse a tartózkodásunkat. Még csak jelen sem kellett lennie ahhoz, hogy uralja a gondolatainkat; ahogy a lánytestvéreivel vagy a barátnőivel ül az ember a kézimunka felett, az egyik sottogva elmeséli, mikor látta Jonathant utoljára, és onnantól másról sem lehet beszélni. Lehet, hogy nekünk is részünk volt saját megbűvöltetésünkben, mert a lányok képtelenek voltak nem áradozni róla, akár valami szokványos találkozás ürügyével (*mondott neked valamit, akarták tudni a lányok; mit mondott?*), akár pusztán azért, mert látták a városban, és még az olyan lényegtelen részletek is alaposan ki lettek tárgyaltva, mint a mellénye színe. De amire igazából mindannyian gondoltunk, az az volt, ahogyan Jonathan szemtelenül végigmért minket, ahogyan a szája sarka latolgatva felfelé húzódott, és ahogyan mindannyian meghaltunk volna azért, hogy a karjaiba vegyen minket, legalább egyszer az életben. És nem csak a fiatal lányok éreztek így iránta. Amikor elérte a tizenéves kort, a tizenötöt, tizenhatot, az összes többi férfi viharvertnek, durvának, túltáplálnak vagy véznának látszott mellette, és a jóasszonyok másképp kezdtek nézni Jonathanre. Már abból látni lehetett, ahogyan rámeredtek, a lázas tekintetükből, a kipirult arcukból, a beharapott ajkukból és az örök reményű gyors zihálásukból.

És volt benne valami veszélyes is, mert meg akartuk érinteni, mint a tüzes vasat. Az ember tudja, hogy elkerülhetetlen a sérülés, mégsem képes ellenállni neki. Muszáj kipróbálni. Az ember nem gondol azzal, amiről tudja, hogy be fog következni, az égett hús elviselhetetlen fájalmával, a nyilalló harapással minden egyes alkalommal, amikor hozzáérnek a sebhez. Aztán a sebhellyel, amely az emberrel marad élete végéig. A szíven ejtett sebbel. A szerelemben edzett ember azonban már óvatosabb.

Egyszerre irigyeltek és nevettek ki; irigyelték tőlem az időt, amit Jonathan jelenlétében tölthettem, és nevettek rajtam, mert egyértelművé tettem, hogy

semmiféle románc nincsen közöttünk. Ez csak azt bizonyította a többi lány szemében, hogy nincsenek meg bennem a szükséges női eszközök, melyekkel fel lehet kelteni egy férfi érdeklődését. Pedig nem voltam jobb náluk. Tudtam, hogy Jonathanban megvan a képesség, hogy elhamvasszon a figyelmé tüzével, ahogyan láng a papírt. Egy lányt az isteni szerelem egyetlen pillanata is tönkretelhet. A kérdés csak az, hogy megéri-e?

Azt a kérdést is fel lehet tenni, hogy a szépségéért szerettem-e Jonathant, amire a válaszom az, hogy ez értelmetlen kérdés, mert hatalmas és szokatlan szépsége elidegeníthetetlen része volt az egésznek. Csendes magabiztossággal látta el, amit egyesek akár gőgös arroganciának is nevezhettek, és könnyed, lefegyverző modorral a szebbik nemmel szemben. Ha a bájával hívta fel magára a figyelmemet, nem fogok ezért elnézést kérni, ahogy azért sem, hogy a magaménak nyilvánítottam Jonathant. Ilyen szépséget látván azonnal birtokba is akarja venni az ember; ez a vágy hajt minden gyűjtőt. És ezzel nem voltam egyedül. Minden ember, aki megismerkedett Jonathannel, megpróbálta a birtokba venni. Ez volt az ő átká, és minden ember átká, aki szerette. Olyan volt, mint a napba szeretni bele: ragyogó és részegítő a közéletben lenni, de lehetetlen kisajátítani. Reménytelen volt Jonathant szeretni, de reménytelen volt nem szeretni is.

Így történt, hogy rám szállt Jonathan átká, hogy rabul estem rettenetes vonzerejének, és mindketten szenvedésre lettünk kárhozthatva.

HÁROM

Barátság bontakozott ki közöttünk – Jonathan között és köztem – gyermekkorunkban. A vasárnapi mise után mindig találkoztunk, és olyan társadalmi eseményeken is, mint az esküvők és a temetések, amikor együtt sugdolóztunk a gyászolók csoportjának peremén, vagy teljességgel felrúgva az illendőséget elkóboroltunk az erdőbe, hogy minden figyelmünkkel egymásra koncentrálhassunk. Fejek ingtak elítélően, és pár nyelv kétségkívül meg is szólított bennünket, de a családunk semmit nem tett azért, hogy keresztbe tegyen barátságunknak, legalábbis én nem vettem észre, hogy tettek volna bármit is.

Ekkortájt kezdtem ráébredni, hogy Jonathan magányosabb, mint gondoltam. A többi fiú kevésbé kereste a társaságát, mint hittem volna, és ami Jonathant illeti, ha egy csoport fiú mellénk gyűlt az eseményeken, ő arrébb ment. Emlékszem egy alkalomra, egy templomi összejövetelre tavasszal, amikor Jonathan egy másik ösvényre terelt, mert észrevette, hogy egy csapat fiú tart felénk. Nekem fogalmam sem volt, mire véljem, és pár percnyi zaklatott töprengés után úgy döntöttem, hogy rákérdézek.

– Miért erre akartál jönni? – tudakoltam. – Mert szégyelled, ha velem látnak?

Jonathan gúnyosan felhorkantott.

– Ne ostobáskodj, Lanny. Bárki láthatja, hogy együtt sétálunk.

Ez igaz volt, és megkönnyebbültem. De a kíváncsiságomat csak nem bírtam elnyomni.

– Akkor azért, mert nem szereted azokat a fiúkat?

– Nem *utálok* őket – felelte Jonathan ingerülten.

– Akkor miért...

Jonathan félbeszakított.

– Miért faggatsz? Hidd el nekem: ez a fiúknál másképp megy, Lanny, és kész. – Megszaporázta a lépteit, és nekem meg kellett emelnem a szoknyámat, hogy lépést tudjak tartani vele. Nem magyarázta el, hogy mi az a titokzatos „ez”, amire céloz. *Mi* megy másképp a fiúknál vajon? Szinte minden, abból ítélve legalábbis, amit láttam. A fiúk járhatnak iskolába, ha a szüleik megengedhetik maguknak a tandíjat, míg a lányok csak annyi oktatást kapnak, amennyiben az anyjuk részesíti őket: a varrás, takarítás és főzés háztartástanát, és talán egy kis olvasgatást a Bibliából. A fiúk szórakozásból is verekedhetnek egymással, futhatnak és fogócskázhatnak a hosszú szoknyák béklyói nélkül, és lovagolhatnak. Igaz, ők kapják a nehéz munkákat, és mindenféle készséget el kell sajátítaniuk – egyszer, mesélte Jonathan, az apja vele javíttatta meg a hűtőházuk tetejét, kövel és habarccsal, csak hogy beletanuljon egy kicsit a kőművességbe –, de az én nézeteim szerint a fiúk élete sokkal szabadabb volt. Erre itt van Jonathan, aki panaszkodik minderre.

– Azt kívánom, bárcsak fiú lennék – dűnnyögtem teljesen kifulladásra az erőfeszítéstől, hogy lépést tartsak vele.

– Ne kívánd – nézett hátra Jonathan a válla felett.

– Nem értem, mi...

Jonathan megpördült.

– Akkor mi van a bátyáddal, Nevinnel? Ő nem kedvel engem, ugye? – Döbbsen megálltam. Nem. Nevin nem kedvelte Jonathant, amióta csak az eszemet tudom, ki nem állja. Eszembe jutott a verekedésük, amikor Nevin az arcára száradt vérrel jött haza, és hogy apa titokban milyen büszke volt rá.

– Szerinted miért utál engem a bátyád? – faggatott Jonathan.

– Nem tudom.

– Soha nem adtam rá okot, mégis utál – folytatta Jonathan, és minden erejére szüksége volt ahhoz, hogy ne hallatsszon ki a hangjából a megbán-

tottság. – Az összes fiú utál. És a felnőttek közül is néhányan. Tudom, érzem. Ezért kerülöm őket, Lanny. – Jonathan mély levegőt vett, fáradtan a magyarázkodástól.

– Tessék, most már tudod – vetette oda foghegyről, majd elsietett, én pedig döbbenten bámultam utána.

Egész héten azon gondolkoztam, amit mondott. Megkérdezhettem volna Nevint, hogy miért utálja Jonathant, de ez csak olaj lett volna tűzre; Nevin sosem barátkozott volna össze Jonathannel, és én pontosan tudtam az okát az ellenszenvének. A bátyám szerint Jonathan büszke és arrogáns, kérkedik a családja vagyonával, különleges bánásmódot vár el, és meg is kapja. Én mindenkivel jobban ismertem Jonathant – a családját leszámítva, de talán még a családjánál is –, így hát tudtam, hogy mindez nem igaz, leszámítva talán az utolsót, de azt nehezen lehet felróni Jonathannek, ha másképp bánnak vele a többiek. S bár Nevin soha be nem ismerte volna, láttam gyűlölködő tekintetében a vágyat, hogy tönkretegyje Jonathan szépségét, hogy nyomot hagyjon azon a gyönyörű arcon, és porba sújtsa a város üdvöskéjét. A maga módján Nevin istennel akart szembeszállni, helyrehozni azt az igazságtalanságot – amit isten mért rá szándékosan –, hogy minden tekintetben Jonathan árnyékában kell élnie.

Ezért rohant el Jonathan, mert nem akarta megosztani velem a szégyenét, és mert talán azt hitte, hogy amint megtudom a titkát, elhagyom. Milyen erősen ragaszkodunk félelmeinkhez gyermekkorunkban! Mintha lenne bármilyen erő akár a földön, akár az égben, amely megakadályozhatta volna, hogy szeressem Jonathant. Ha bármi változott is, hát csak annyi, hogy észrevettem, neki is vannak ellenségei és hátráltatói, hogy őt is folyamatosan megítélik, és szüksége van rám. Én voltam az egyetlen barátja, akivel igazán szabad lehetett. Ráadásul a dolog fordítva is működött: Jonathan volt az egyetlen, aki mellett úgy éreztem, hogy számítok. Magaménak tudhattam a legnépszerűbb, legbefolyásosabb fiú figyelmét a városban, ami nem kis dolog egy lánynak, akit a társai gyakorlatilag

levegőnek néztek. Mi is akadályozhatott volna meg abban, hogy még jobban beleszeressek?

És ezt tudtára is adtam Jonathannek a következő vasárnapon, amikor odamentem hozzá, és a karjába fontam a sajátomat.

– A bátyám egy bolond. – Csak ennyit mondtam, majd szó nélkül tovább sétáltunk.

Az egyetlen dolog, amit nem vontam vissza a templomi összejövetelen lefolyt beszélgetésünkből, az volt, hogy szívesebben születtem volna fiúnak. Ezt továbbra is így gondoltam. Így neveltek otthon, és ilyen társadalmi szabályok szerint éltek a lányok: a mi életünk nem olyan értékes, mint a fiúké, és a jövőnk sem lesz különösképpen jelentőségteljes. Például Nevin fogja örökölni a farmot a szüleinktől, de ha nem lesz olyan a természete vagy a kedve, hogy marhákat tenyészsen, akkor beállhat inaskodni egy kovács mellé vagy St. Andrew-hoz favágónak – neki tehát volt választási lehetősége, még ha korlátozott is. Nekem nőként sokkal kevesebb lehetőségem maradt: férjhez mehetek és vezethetem a saját háztartásomat, otthon maradhatok segíteni a szüleimnek, vagy szolgálóként dolgozhatok valaki másnak az otthonában. Ha Nevin valami oknál fogva lemond a farmról, akkor a szüleim valószínűleg valamelyik lányuk férjére hagyják, de az is a férj kívánságától függ majd. Egy jó férj figyelembe veszi a felesége kívánságait, de nem mindegyik tesz így.

A másik ok – és nézeteim szerint ez a fontosabb – az volt, hogy ha fiú lennék, sokkal könnyebb lenne barátkoznom Jonathannel. Mennyi mindent csinálhatnánk együtt, ha fiú lennék! Lovagolhatnánk, és gardedám nélkül kalandozhatnánk az erdőben. Rengeteg időt tölthetnénk egymás társaságában anélkül, hogy bárki felhúzná a szemöldökét, vagy megjegyzéseket tenne. A barátságunk egyszerű és hétköznapi lenne, senki észre sem venné, és haladhatna nyugodtan a maga útján.

Visszanézve most már értem, hogy a kamaszkor nehéz időszak volt a számomra, de szép lassan felnőttem. Voltak dolgok, amiket szerettem volna

Jonathantól, de nem tudtam nevet adni ezeknek a kívánságoknak. S bár közel voltam hozzá, *olyan* módon szerettem volna közel lenni hozzá, amit akkor még nem értettem. Láttam, hogyan néz a többi lányra, hogy velük másképp viselkedik, mint velem, és azt hittem, belehalok a féltékenységre. Jonathan legfőbb vonzereje az volt, hogy társaságában az ember úgy érezhette, ő a világ közepe. Amikor a szeme, az a feneketlen, sötét szempár megpihent az arcomon, az olyan volt, mintha Jonathan egyes-egyedül csak értem lett volna ott. Lehet, hogy mindez csupán illúzió volt, vagy egyszerűen a Jonathan kisajátítása feletti öröm. Az eredmény mindenesetre ugyanaz: ha Jonathan megvonja a figyelmét, az olyan, mintha a nap felhő mögé bújna, és metszőn hideg szél fújná az ember hátát. Ilyenkor csak arra vágyunk, hogy Jonathan visszajöjjön, és ismét fürdőzni lehessen a figyelmében.

És ő évről évre változott. Amikor elengedte magát mellettem, olyan oldalát is megláttam, amit korábban nem vettem észre. Kegyetlenkedni is tudott, különösen, ha úgy gondolta, hogy nem látják nők. Időnként olyan faragatlanul viselkedett, mint a favágók, akiket az apja alkalmazott, olyan durván beszélt a nőkről, mintha az intimitásnak már minden fajtájával megismerkedett volna. Később megtudtam, hogy tizenhat éves korára már elcsábították, és utána ő is elcsábított másokat, kivéve a részét (aránylag fiatalon) a bűnös szeretőknek ebből a titkos keringőjéből St. Andrew-ban, abból a világból, amely rejtve marad annak, aki nem keresi. De ezek olyan titkok voltak, amiket nem volt képes megosztani velem.

Csak annyit tudok, hogy egyre nőtt az éhségem Jonathan iránt, és néha úgy éreztem, hogy már nem is tudok uralkodni rajta. Volt valami a parázsló tekintetében, a félmosolyában meg abban, ahogyan végigsimította egy fiatal nő ingujját, amikor azt hitte, hogy senki nem látja, amitől én is úgy akartam rá nézni és úgy akartam megsimogatni. Azt akartam, hogy velem is durva legyen, olyan durva, mint azok a dolgok, amiket a nőkről mondott mindig a hátuk mögött. Most már tudom, hogy magányos és összezavarodott fiatal lány voltam, aki intimitásra és fizikai szenvedélyre vágyott, és

HALHATATLAN

hogy tudatlanságom lett romlásom eszköze. Örült vágy tombolt bennem, hogy szeressenek. Nem hibáztathatom egyedül Jonathant. Gyakran magunk visszük magunkat a romlásba.

NÉGY

Aroostock Megyei Kórház, napjainkban

Füst bodorodik a lámpafényben a vizsgálóban. Már kioldották a csuklószíjakat, és a rab a hordágyon ül, akár egy székben, az ujjai között cigaretta parázslík. Két filterig égett csikk hever egy ágytál fenekén a közöttük lévő hordágyon. Luke hátradől a székében és köhög, a torkát kaparja a füst, a feje pedig mintha vattával lenne kitömve, mint aki egész éjjel narkózott.

Kopogás hangzik fel az ajtón, és Luke azonnal talpra pattan, mert tudja, hogy ez a kórházi alkalmazottak számára előírt kopogtatás, mielőtt belépnének egy vizsgálóba. Az ajtó elé áll, és csak résnyire hagyja kinyílni.

Judy hideg tekintete végigméri.

– A halottasházból telefonáltak. Most ért oda a holttest. Joe azt akarja, hogy hívja fel az orvosszakértőt.

– Már késő. Mondja meg Joe-nak, hogy nincs ok arra, hogy orvos szakértőt hívjunk. Ez várhat reggelig.

Az ápolónő összefonja a karját.

– Arra is megkért, hogy érdeklődjek a rab felől. Menetkész, vagy nem?

Ez csapda, ébred rá Luke. Ő mindig becsületes embernek tartotta magát, most mégsem bír belenyugodni abba, hogy elengedje a lányt, egyelőre semmiképpen.

– Nem, még nem viheti el.

Judy olyan meredten nézi, hogy Luke úgy érzi, mintha áthatolna rajta a tekintete.

– Miért nem? Egy karcolás sincs rajta.

Luke valami épkézláb kifogást keres.

– Felizgatta magát. Be kellett nyugtatóznom. Figyelem, hogy nem reagál-e rosszul a nyugtatóra. – Az ápolónő hangosan felsóhajt, mintha arra gyanakodna, hogy Luke valami gusztustalanságot művel az eszméletlen lány testével. – Hagyjál békén, Judy. Mondd meg Joe-nak, hogy felhívom, ha a lány állapota stabilizálódott.

Azzal Luke az ápolónő arcába csukja az ajtót.

Lanny a hamut tologatja az ágytálban az égő cigarettájával, szándékosan kerülve Luke tekintetét.

– Jonathan itt van. Most már ismeri a történetet – mondja, majd az ajtó felé bök a fejével. – Menjen le a halottasházba. Nézze meg a saját szemével.

Luke zavartan fészkelődik a széken.

– Szóval van egy halott férfi a halottasházban... Ez csak annyit bizonyít, hogy maga tényleg megölt valakit ma éjjel.

– Nem, van valami más is. Hadd mutassam meg. – A lány felhúzza a kórházi hálóing rövid ujját, és láthatóvá válik egy rajz a felkarja belső oldalán. Luke közelebb hajol, hogy jobban megnézzé magának. Egy tetoválást lát fekete tintával, egy pajzs körvonalát, benne egy gyíkszerű alakkal. – Ez ott van Jonathan karján is.

– Ugyanez a tetoválás?

– Nem – feleli a lány, végigsimítva a tetováláson a hüvelykujjával. – De ugyanekkor, és ugyanaz a személy készítette, úgyhogy hasonló lesz. Az övé úgy néz ki, mint két egymást kerülgető üstökös, kinyújtott farokkal.

– És az mit jelent? Az üstökösök? – kérdezi Luke.

– Átkozott legyek, ha tudom – feleli a lány, a hálóinget és az ágyneműt igazgatva. – Csak nézze meg Jonathant, aztán mondja, hogy nem hisz nekem.

Miután ismét lekötözi a lány kezét – nem túl hatékonyan –, Luke Findley feláll a hokedliről. Kisétál a lengőajtón, de előtte kinéz, hogy meggyőződjön arról, senki nem látja majd távozását. A kórház még mindig sötét és csendes,

halvány mozgások csak a távoli fénytócsákban láthatók, melyek az ápolói állomást világítják meg. Luke cipője nyikorog a tiszta linóleumpadlón, miközben tulajdonosa lesiet a lépcsőn, észak felé tartva egy pincefolyosón, amely a halottasházba vezet.

Az idegei egész úton ki vannak hegyezve. Ha valaki megállítaná, és megkérdezné, hogy mit keres itt, és miért megy a halottasházba, azt mondaná neki, hogy... üres az agya. Luke soha nem hazudott valami jól. Alapvetően őszinte és becsületes embernek tartja magát. Ennek ellenére azért egyezett bele a rab különös kérésébe, mert egyszerűen kíváncsi, hogy a halott tényleg a leggyönyörűbb férfi-e a világon, ahogy arra is, vajon hogyan néz ki a leggyönyörűbb férfi.

Benyit a halottasház súlyos lengőajtáján. Luke zenét hall – az éjszakai ügyeletes, egy fiatal, Marcus nevű férfi hallgatja a rádiót –, de senkit nem lát odabent. Marcus asztalán látszanak a jelenlét nyomai (élénken világító lámpa, szétdobált papírok, rágógumipapír, egy kupak nélküli toll), de Marcus sehol sincs.

A halottasház kicsi, a városka szerény követelményeinek megfelelően. Hátrébb van egy vizsgálószoza, de a halottakat négy hűtött rekeszben tartják a falban, közvetlenül a bejárat mellett. Luke vesz egy mély levegőt, és az egyik zár után nyúl, amely nagy és nehéz, mint a régimódi hűtőkocsik zárja.

Az első rekeszben egy idős női holttestet talál, számára ismeretlent, ami azt jelenti, hogy a nő valószínűleg egy távolabbi városból származott. Alacsony, köpcös termetéről és ősz hajáról Luke-nak az anyja jut eszébe, és egy pillanatra ismét beugrik neki az utolsó beszélgetésük. Luke az ágya mellett ült az intenzív osztályon, miközben az anyja üveges tekintete az ő irányában keresgél, a keze pedig Luke kezében keresett vigaszt. – Sajnálom, hogy haza kellett jönnöd, hogy gondoskodj rólunk – mondta Luke-nak az anyja, aki soha életében nem kért még bocsánatot, mert soha nem tett olyasmit, amiért szabadkoznia kellett volna. – Lehet, hogy túl sokáig maradtunk a farmon. De az apád nem volt hajlandó feladni... – Luke anyja elhallgatott, képtelen

volt elárulni makacs, öreg férjét, aki még a halála reggelén is kisántikált a pajtába, hogy megfejje a teheneket. – Sajnálom, hogy tönkrement miatta a házasságod...

Luke emlékszik, hogy megpróbálta elmagyarázni: a házassága már jóval azelőtt szétesett, hogy a családját St. Andrew-ba költöztette volna, de az anyja hallani sem akart erről. – Te nem akartál St. Andrew-ban maradni, már egészen kicsi korodban megmondtad. Nem tudsz itt boldog lenni. Ha nekem végem, menj el. Keress magadnak egy új életet. – Azzal Luke anyja sírva fakadt, majd a fia kezét szorongatva pár órával később belecsusszant az öntudatlanságba.

Beletelik pár pillanatba, amíg Luke ráébred, hogy a rekesz még mindig nyitva van, és olyan régóta áll ott, hogy a mellkasa is jeges kezd lenni. Mintha az anyja hangját hallaná a fejében. Megborzong a gondolattól, és visszacsúsztatja a tálcát a rekeszbe, majd pár pillanatig még ácsorog, amíg eszébe nem jut, miért is jött eredetileg a halottasházba.

A második rekeszben egy fekete hullaszákot talál, és az erőlködéstől nyögdecseelve kihúzza a tálcát. A cipzár szakadó hangot ad, miközben lehúzza, mint amikor tépőzárát ránt szét az ember.

Luke kinyitja a zsákot, és a tartalmára mered. Sok halottat látott már élete során, és a halál nem szokta megszépíteni az embereket. Attól függően, hogy miben hal meg, az elhunyt felpuffadhat. Véraláfutások és elszíneződések lehetnek rajta, sápadttá és kékké válhat. Az arcvonásokból összetéveszthetetlenül hiányzik az élet. A férfi arca majdnem fehér, és sötét, nedves levéldarabok pettyezik. Fekete haja a homlokára tapad, a szeme csukva van. Nem számít. Luke egész éjjel képes lenne bámulni. A férfi gyönyörű, még halálában is. Lélegzetelállítóan, fájdalmasan szépséges.

Luke éppen vissza akarja tolni a tepsit a falba, amikor eszébe jut a tetoválás. Először átnéz a vállá felett, ellenőrizni Marcust, majd sietve tovább nyitja a zsákot, és átrendezi a halott férfi ruháját, hogy a felkarjához férjen. És ott is van, ahogy Lanny megjósolta, két egymásba gabalyodó üstökös ellenkező

irányba húzódó farokkal, méretükben és házilag készült jellegükben is hasonlítanak a lányéhoz.

Miközben visszafelé is megteszi az utat az üres folyosókon át a balesetibe, Luke a kusza gondolataival küszködik, legnagyobbbészét kérdésekkel. Olyanok, mint az anyag és az antianyag kioltják egymást: két igazság, amely nem létezhet egyszerre. Amit Luke látott a balesetiben, amikor a lány megvágta magát: az nem történhetett meg, és mégis megtörtént. Luke megérintette a helyet a lány testén a vágás előtt és a vágás után is, úgyhogy pontosan tudja, nem volt benne szemfényvesztés. De amit látott, az nem történhetett meg, úgy semmiképpen, ahogyan látta.

Kivéve, persze, ha a lány igazat mond. Ráadásul van egy jóképű férfi a halottasházban, és ott vannak a tetoválások... Luke úgy érzi, hogy meg kell hallgatnia a lányt, a változatosság kedvéért hagynia kell magát. De makacs, mert ő a tudományos megközelítés híve; nem fog mindent elvetni, amiről tudja, hogy tény. Viszont kíváncsian várja a többit.

Az orvos berobban a vizsgálószobába – az energia és az idegesség úgy csapkodnak a mellkasában, mint szentjánosbogarak a befőttesüvegben –, és a rabot ott találja a hordágyon gubbasztva, a lámpa fénycsóvjában, kavargó füstben. Olyan, mint egy bukott angyal, gondolja Luke, akinek lemetszették a szárnyait.

Lanny mohón pillant rá.

– Szóval, látta? Nem olyan, mint meséltem?

Luke bólint. Az ilyesfajta szépség önmagában is narkotikum. Megdörzsöli az arcát, és mély levegőt vesz.

– Szóval most már érti – folytatja Lanny komoly hangon. – Ha hisz nekem, Luke, akkor segítsen. Oldozzon ki – mondja, és megemeli a kezét, már ameddig a szíjak engedik, édes gyermekarcát a doktorra emelve. – Segítenie kell nekem megszökni.